

R O Z S U D O K

V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Sučanskej a sudcov JUDr. Emila Franciscyho a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci navrhovateľky **Z.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. P., advokátom so sídlom v B., proti odporcovi **P.**, spol. s r.o., so sídlom v B., zastúpeným JUDr. J., advokátom so sídlom v B., **o zaplatenie 1 783 582,40 Sk s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 11 C 35/1997, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. mája 2002, sp. zn. 10 Co 147/2002, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. mája 2002 , sp. zn. 10 Co 147/2002 vo výroku, ktorým bol zmenený rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo 14. novembra 2001, č.k. 11 C 35/1997-145 tak, že návrh sa vo zvyšku zamietá a ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V rozsudkom zo 14. novembra 2001, č.k. 11 C 35/1997-145 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 381 222,40 Sk s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia a trovy konania 45 228 Sk na označený účet právneho zástupcu navrhovateľky vedený vo V., a.s. Bratislava Ružinov - E., všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tak majúc preukázané, že navrhovateľka platne odstúpila od kúpnej zmluvy z 2. apríla 1996 ohľadne motorového vozidla zn. A., číslo motora A., číslo karosérie W., k obojstrannému plneniu z ktorej došlo 23. júla 1996, (otázku platnosti

odstúpenia od zmluvy si súd prejudiciálne vyhodnotil a ktorým odstúpením sa zmluva ex tunc zrušila) a bolo potom povinnosťou účastníkov konania v zmysle § 457 O.z. vrátiť si vzájomné plnenia. Navrhovateľka si svoju povinnosť vrátiť motorové vozidlo odporcovi splnila dňa 27. januára 1997, preto bolo povinnosťou odporcu, ktorého vlastnícke právo k motorovému vozidlu sa obnovilo, vrátiť poskytnuté plnenie. Keďže hodnota vozidla sa v dôsledku jeho užívania k tomuto času zákonite znížila oproti jeho hodnote v čase predaja, odporca v priebehu konania navrhovateľke vrátil iba čiastočné plnenie vo výške 1 402 360 Sk. Z tohto dôvodu súd po čiastočnom späťvzati návrhu konanie zastavil, čím sa predmet konania zúžil na zaplatenie rozdielu medzi kúpnu cenou a už poskytnutým plnením, t.j. 381 224,40 Sk (1 783 582,40 – 1 402 360 Sk). Pri určení zvyšku vráteného plnenia súd vychádzal z toho, že aj keď došlo k zníženiu hodnoty vráteného vozidla, nestalo sa tak zavinením navrhovateľky, ktorá nenesie zodpovednosť za zníženie majetkového substrátu a ktorá bezdôvodné obohatenie na úkor odporcu nezískala, preto jej svedčí plnenie v celej výške rozdielu. Keďže odporca tak dobrovoľne kúpnu cenu v plnej výške nevrátil, s plnením sa dostal do omeškania, súd ho preto zaviazal aj na zaplatenie 17,6 % úroku z omeškania z celkovo uplatnenej sumy od 5. do 26. februára 1997 (čiastočná úhrada) a z priznanej sumy od 17. februára 1997 do zaplatenia. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. vzhľadom na úspech navrhovateľky v konaní a priznal jej náhradu trov konania pozostávajúcu z náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 29 980 Sk a náhrady súdneho poplatku vo výške 125 248 Sk.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie odporcu rozsudkom z 20. mája 2002, sp. zn. 10 Co 147/2002 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke 187 203 Sk a vo zvyšku návrh zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa vychádzal zo zistenia, ktoré medzi účastníkmi nebolo sporné, že zo strany navrhovateľky došlo pre vady veci k platnému odstúpeniu od kúpnej zmluvy z 2. apríla 1996, na základe ktorej kúpila od odporcu osobné motorové vozidlo zn. A., číslo motora A., číslo karosérie W. za kúpnu cenu 1 783 582,40 Sk, preto účastníkom vznikla povinnosť vrátenia si vzájomného plnenia. Ďalej bolo preukázané, že za obdobie od kúpy vozidla po odstúpenie od zmluvy a jeho faktické vrátenie odporcovi, navrhovateľka vozidlo užívala a najazdila na ňom cca 20 000 km, ktorá skutočnosť má nepochybne vplyv na zníženie jeho hodnoty z hľadiska faktického opotrebovania i z hľadiska právneho a predstavuje v zmysle § 457, § 458 O.z. obohatenie na strane navrhovateľky, ktoré užívaním vozidla získala. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné pri vzájomnom vrátení si plnení zo zrušenej zmluvy,

vychádzať iba z kúpnej ceny vozidla pri nadobudnutí, ale je potrebné prihliadnúť i na zhora uvedenú skutočnosť. Súd prvého stupňa sa touto zásadou neriadil, nepostupoval vecne správne, preto odvolací súd po doplnení dokazovania výsluchom znalcov I. a I. zistil časovú cenu predmetného motorového vozidla po jeho opotrebovaní, vychádzajúc z ceny, ktorú navrhovateľka za vozidlo zaplatila (1 783 582,40 Sk) zo strany odporcu. Po odpočítaní odporcom už poskytnutého plnenia vo výške 1 402 360 Sk dospel k záveru, že navrhovateľke prináleží ešte čiastka vo výške 187 203 Sk, čo predstavuje rozdiel medzi znalcom ustálenou celkovou výškou plnenia (1 589 563 Sk) a už plnením poskytnutým. Odvolací súd zamietol ako bezdôvodný návrhom uplatnený nárok na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 O.z., pretože výška vrátenia bezdôvodného obohatenia bola ustálená až rozhodnutím súdu, čím sa odporca nemohol s plnením dostať do omeškania. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 224 ods. 2 O.s.p. a § 142 ods. 2 O.s.p. vzhľadom na čiastočný úspech navrhovateľky v konaní.

Proti tomuto rozsudku v jeho zamietajúcej časti podala navrhovateľka dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Namietala, že odvolací súd nesprávne aplikoval § 457 O.z. Ak kupujúci úspešne uplatnil právo na odstúpenie od zmluvy a vracia predávajúcemu vec už použitú a opotrebovanú, predávajúci nemá právo na náhradu za znehodnotenie veci vzniknuté jej bežným používaním a opotrebovaním za dobu od prevzatia veci kupujúcim. Navyiac ani nemohla vec bežne a obvykle užívať, len veľmi obmedzene, lebo pre vyskytujúce sa vady auto bolo takmer stále u odporcu. Odvolací súd nesprávne posúdil aj uplatnený nárok na priznanie úroku z omeškania, nakoľko ide o povinnosť na vrátenie vzájomného plnenia zo zrušenej zmluvy. Dovolateľka vrátila predmet kúpy 27. januára 1997, a teda aj odporca mal povinnosť vrátiť kúpnu cenu v tomto čase. Ak kúpnu cenu nevrátil, týmto momentom sa dostal do omeškania so svojím plnením. Za nesprávne považuje aj rozhodnutie o trovách konania, pretože súd nesprávne postupoval podľa § 224 ods. 2 O.s.p. a § 142 ods. 2 O.s.p., pričom správne mal postupovať podľa § 142 ods. 3 O.s.p., nakoľko rozhodnutie súdu o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu. Z uvedených dôvodov žiadala rozsudok krajského súdu v zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

Odporca sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie je opodstatnené.

Pokiaľ ide o časť dovolania, ktorá smeruje proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu, [t.j. proti výroku, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh vo zvyšku zamietol (v časti o zaplatenie 194 019,40 Sk s príslušenstvom)], je dovolanie navrhovateľky procesne prípustné podľa § 238 ods. 1 O.s.p., lebo smeruje proti zmeňujúcemu (výroku) rozsudku odvolacieho súdu. Dovolanie navrhovateľky v časti týkajúcej sa výroku o náhrade trov konania, smeruje proti rozhodnutiu, ktoré má charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci (v rozsudku) súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.); proti výroku uznesenia odvolacieho súdu o trovách konania nie je dovolanie procesne prípustné (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

Dovolací súd sa preto v ďalšom zaoberal len procesne prípustnou časťou dovolania a vecnú správnosť rozsudku odvolacieho súdu skúmal len z hľadiska správnosti výroku, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh vo zvyšku [v časti o zaplatenie istiny 194 019,40 Sk (rozdiel medzi sumou priznanou súdom prvého stupňa 381 222,40 Sk a sumou priznanou odvolacím súdom 187 203 Sk) a o príslušenstve pohľadávky] zamietol.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na to dovolací súd predovšetkým skúmal, či v konaní nedošlo k uvedeným vadám konania, ich existenciu (v dovolaní nebola ani tvrdená) ale nezistil.

Dovolaateľka odvolaciemu súd vytýka nesprávny výklad § 457 a § 458 O.z., v dôsledku ktorého jej nebola po zrušení kúpnej zmluvy a vrátení predmetu zmluvy odporcovi, priznaná

požadovaná peňažná náhrada, t.j. vrátená celá kúpna cena s poukazom na okolnosť, že vozidlo vrátila značne opotrebené.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa § 451 ods. 2 O.z. bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepotivých zdrojov.

Podľa § 457 O.z. ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Podľa § 458 ods. 1, 2 O.z. musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada. S predmetom bezdôvodného obohatenia sa musia vydať aj úžitky z neho, pokiaľ ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne.

V prejednávanej veci sa navrhovateľka domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré odporca získal prijatím plnenia zo zrušenej kúpnej zmluvy. Navrhovateľka listom z 28. januára 1997, ktorý bol odporcovi doručený 29. januára 1997, oznámila odporcovi, že odstupuje od kúpnej zmluvy pre vady vozidla, ktoré odovzdala 27. januára 1997 a žiadala oproti vráteniu vozidla vrátenie celej kúpnej ceny vo výške 1 783 583 Sk do 5. februára 1997, s tým, že až po tomto dátume uplatňuje si aj úroky z omeškania. Odporca jej časť kúpnej ceny vo výške 1 402 360 Sk vrátil v priebehu súdneho konania 26. februára 1997, v dôsledku čoho navrhovateľka zobrala návrh v tejto časti späť a súd konanie v tejto časti zastavil. Skutkové zistenia neboli v danom prípade sporné, čo napokon celkom jednoznačne potvrdil aj odporca, ktorý nespochybňuje právny záver súdov, že navrhovateľka platne odstúpila od kúpnej zmluvy o predaji predmetného vozidla z 2. apríla 1996 a v dôsledku platného odstúpenia od kúpnej zmluvy došlo k jej zrušeniu ex tunc. Za tohto stavu dovolaciemu súdu preto

neprináleží preskúmavať tento právny záver a pri svojom rozhodovaní z neho musel vychádzať. Spornou zostala výška plnenia zo zrušenej kúpnej zmluvy a otázka vzniku nároku navrhovateľky na úrok z omeškania.

Odvolaací súd sa síce s právnym záverom súdu prvého stupňa, že kúpna zmluva sa odstúpením zrušila od počiatku stotožnil, avšak nárok navrhovateľky po právnej stránke neposúdil správne, lebo si nesprávne vyložil § 457 O.z. v spojení s § 458 O.z., keď so záverom, že navrhovateľka plnila odporcovi na základe zrušenej kúpnej zmluvy, nespojil nutné dôsledky takto vzniknutého bezdôvodného obohatenia upravené v uvedených ustanoveniach.

Úvodom treba uviesť, že právne následky platného odstúpenia od zmluvy sú 1/ zrušenie zmluvy od začiatku (*ex tunc*), ak nebol účastníkovi alebo právnym predpisom ustanovený iný časový okamih, od ktorého sa zmluva ruší, 2/ vznik povinnosti účastníkov vzájomne sa majetkovo vyporiadať, a to podľa zásad o bezdôvodnom obohatení alebo osobitných predpisov (§ 653 ods. 3, 4 O.z.), 3/ odstúpením od zmluvy nie je dotknutý prípadný nárok na náhradu škody na základe režimu všeobecnej zodpovednosti za škodu (§ 420 O.z.). Za situácie, kedy je kúpna zmluva neplatná alebo kedy je zmluva zrušená, nastupuje režim § 457 O.z., ktorý špeciálne upravuje dôsledky bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením z neplatného právneho úkonu alebo zo zrušenej zmluvy. Nárok účastníka zmluvy na vrátenie kúpnej ceny z neplatnej alebo zrušenej kúpnej zmluvy je nárokom podmieneným zo zákona povinnosťou vrátiť druhému účastníkovi to, čo sa získalo za kúpnu cenu. Pokiaľ sa niekto domáha vrátenia kúpnej ceny zo zrušenej kúpnej zmluvy, súd vo výroku vyjadří vzájomný synalagmatický záväzok oboch účastníkov zrušenej kúpnej zmluvy vrátiť si navzájom prijaté plnenie. Ak zo zrušenej zmluvy plnila len jedna zmluvná strana (tak ako v tomto prípade do vyplatenia čiastočnej peňažnej náhrady vo výške 1 402 360 Sk v priebehu súdneho konania), môže sa domáhať vrátenia plnenia (resp. časti plnenia) bez toho, aby tento nárok uplatňovala ako vzájomne podmienený.

Povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie je založená na princípe naturálnej reštitúcie, t.j. na princípe navrátenia do pôvodného stavu a tým je určený predovšetkým rozsah reštituovaného plnenia. Obsah reštitučnej povinnosti je potom vymedzený tak, že musí byť zásadne vrátené to, čo bolo na základe neplatnej zmluvy prijaté. Iba vtedy, ak to nie je dobre možné, musí byť poskytnutá peňažná náhrada ako protihodnota toho, čo nemožno vydať.

Pretože peňažnou náhradou musí byť dosiahnutý stav, aký tu bol v okamžiku, kedy bolo bezdôvodné obohatenie získané, t.j. v okamžiku poskytnutia plnenia z neplatnej alebo zrušenej zmluvy, je nerozhodné, že v medziobdobí došlo k zníženiu hodnoty získaného obohatenia alebo jeho spotrebovaniu. To znamená, že z hľadiska výšky peňažnej náhrady je teda rozhodujúce to, o čo sa povinný na vydanie bezdôvodného obohatenia obohatil v dobe jeho vzniku. Je to tak preto, že v zmysle § 457 O.z. vzniká povinnosť vrátiť plnenie (a teda i právo na jeho vrátenie) už v okamžiku prijatia takéhoto plnenia (porovnaj R 1/1979 a správu NS SSR z 22.11.1985, sp. zn. Pls 2/85 uverejnenú pod R 25/1986).

Pri realizácii práva na zrušenie zmluvy môže dôjsť k situácii, že predaná vec je kupujúcim vrátená v opotrebenom stave. Touto problematikou sa zaoberalo už stanovisko občianskoprávneho kolégia NS ČSR uverejnené pod č. 17/1976 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk, podľa záverov ktorého, ak vracia kupujúci po účinnom uplatnení práva na zrušenie zmluvy alebo práva na výmenu veci obchodnej organizácii vec už používanú, nemá obchodná organizácia právo na náhradu za znehodnotenie tejto veci vzniknutej jej užívaním a opotrebením od okamžiku zrušenia zmluvy alebo výmeny veci. Citovaný právny názor vychádza z toho, že kupujúci užíval vec až do zrušenia zmluvy (výmeny veci) v dobrej viere ako vlastník, takže voči nemu nemožno požadovať vydanie úžitkov za túto dobu (§ 458 ods. 2 O.z.), ktorých výška býva posudzovaná podľa miery vzniknutého opotrebenia veci.

Pomerne často dochádza k tomu, že medzi zrušením kúpnej zmluvy a vrátením veci predávajúcemu uplynie dosť dlhá doba, počas ktorej kupujúci vec naďalej užíva. Pretože zrušením kúpnej zmluvy prestal byť kupujúci v dobrej viere ohľadom svojho vlastníckeho vzťahu k tejto veci a oprávnenosti jeho ďalšieho užívania, prichádza vzhľadom na § 458 ods. 2 O.z. do úvahy požiadavka predávajúceho na vydanie takto vzniknutých úžitkov, výšku ktorých možno posúdiť najmä podľa miery opotrebenia veci vzniknutého za dobu jej neoprávneného užívania.

Z ustanovenia § 458 ods. 2 O.z. vyplýva, že ten, kto požaduje vydanie úžitkov, môže byť úspešný len vtedy, ak sa mu podarí preukázať (prípadne ak súd zistí), že obohatený v dobe vzniku úžitkov nebol v dobrej viere. Povinnosť vydať úžitky sa týka len úžitkov skutočne získaných, ktoré je treba ako samotné neoprávnene získané hodnoty vydať in natura a len ak to nie je dobre možné, prichádza do úvahy peňažná náhrada, keďže aj na vydanie úžitkov sa vzťahuje § 458 ods. 1 O.z. Úžitkom v zmysle tohto ustanovenia je treba rozumieť

aj opotrebenie veci bežným užívaním. Z toho vyplýva, že ak vracia kupujúci predávajúcemu vec, pretože kúpna zmluva bola účinne zrušená alebo je neplatná, nemá predávajúci právo na náhradu za zníženie hodnoty veci, ktorá je dôsledkom jej bežného (obvyklého) užívania a s tým súvisiaceho opotrebenia do okamžiku zrušenia zmluvy, prípadne do právoplatnosti rozsudku, ktorým súd určí, že vlastníkom veci je predávajúci z dôvodu neplatnosti kúpnej zmluvy, ak kupujúci do tej doby vec užíval v dobrej viere, že kúpna zmluva je platná. S tým súvisí aj záver vyjadrený v Stanovisku Najvyššieho súdu ČSR - Zhodnotenie rozhodovania súdov vo veciach týkajúcich sa nárokov z predaja v obchode a z obstaráateľských služieb a schválené občianskoprávnym kolégiom NS ČSR 30.12.1982, č. Cpj 40/82, uverejnené pod Rc 22/1983).

Okamžikom zrušenia kúpnej zmluvy prestáva byť v dobrej viere aj predávajúci ohľadom držanej kúpnej ceny predanej veci zaplatenej kupujúcim. Ak predávajúci nezložil kúpnu cenu veci do notárskej úschovy, vzniká mu z kupujúcim zaplatenej čiastky úžitok i po dobu od zrušenia zmluvy do vrátenia ceny veci, a predávajúci vzhľadom k § 458 ods. 2 O.z. má povinnosť vydať kupujúcemu okrem zaplatenej ceny i tento úžitok paušálne vyjadrený úrokom z ceny predanej veci za dobu od zrušenia zmluvy do vrátenia veci. Pretože povinnosť predávajúceho a kupujúceho vrátiť si plnenie zo zrušenej zmluvy je vzájomná, treba vyvodiť, že vzájomná je aj povinnosť vydania uvedených úžitkov (R 17/1972, R 2/1978).

Navrhovateľka sa taktiež domáhala vydania úžitkov z bezdôvodného obohatenia podľa § 458 ods. 2 O.z. vo forme úrokov z omeškania za oneskorené vrátenie kúpnej ceny po vrátení vozidla odporcovi po výzve odporcu na vrátenie kúpnej ceny do vrátenia kúpnej ceny. Bezdôvodné obohatenie predstavuje záväzkový právny vzťah, z ktorého pohľadávka vzniká tomu, na koho úkor sa iný bezdôvodne obohatil a dlh tomu, kto obohatenie získal. Ak tento dlh (povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie) nespočíva v povinnosti vydať vec, ale v platobnej povinnosti, ako tomu bolo aj v prejednávanej veci, je nepochybné, že ide o dlh peňažný, s ktorého riadnym a včasným nesplnením spája § 517 O.z. nepriaznivý dôsledok vzniku omeškania na strane dlžníka s právom veriteľa požadovať okrem plnenia aj úroky z omeškania. V posudzovanej veci je zrejmé, že odporcovi tým, že nevrátil navrhovateľke kúpnu cenu po vrátení vozidla, vzniklo na úkor navrhovateľky bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný vydať formou peňažného plnenia. Ak sa dostal s plnením tohto dlhu do omeškania, uplatňuje dovolateľka nárok na úhradu úrokov z omeškania dôvodne a v súlade s § 517 O.z.

vo výške určenej vykonávacím predpisom. Dovolanie navrhovateľky teda aj v tomto smere je opodstatnené.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že navrhovateľka opodstatnene napadla rozsudok odvolacieho súdu, ktorý spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave v napadnutej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania zrušil podľa § 243b ods. 1 O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. septembra 2008

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková